

турцити, което писмо *Sinia ta kniga* (Blue-Book) английска вмѣсти, Н-ро 3 (1876) ст. 324. „Недвамъ хвърлихми нѣколко топа и крѣпостъта падна и повече отъ 200 българе хванаха да бѣгатъ. Ми ги прѣслѣдвахми съ гърмекътъ на топовети и на пушките. Които избѣгнаха нашия огнь развалиха се отъ другити баталиони, които бѣха разположени на връхове-вети на планината. Едно малко число сполучи да се спаси; колкото за другити, тии всичкити погинаха въ тѣхното число са и три попа. На 11-й часъ ми стигнахми побѣдоносно на другий връхъ на планината, безъ да изгубимъ единъ човѣкъ. На другий денъ ми слѣдвахми походътъ си, като горѣхми немилостиво много села, които трѣбоваше да прѣминемъ и откарахми добитѣкътъ. Отъ това добитѣкътъ проводихми 10,000 въ Сръдець и оште толкова въ Пазарджикъ безъ да считами добитѣкътъ, който венакой баталионъ пазеше за свое употрѣбление. Подиръ осмь дни походъ ми стигнахме въ Бѣлово, дѣто въстаницити се прѣдадоха безъ бой и ги заробихми.

Въ Бѣлово, Хасанъ паша иска да му платетъ незабавно 45,000 гроша да не бомбардира селото. Женити дадоха нанизити си да допълнегъ исканата сума. 51 робъ се проводиха въ Пловдивъ; 5 отъ тѣхъ умрѣха по пътътъ; много други робѣ се проводиха въ Сръдець; между тѣхъ имаше и двама свѣштенника, които ги мъчиха немилостиво до смъртъ.

Отъ Т. Пазарджикъ, отдѣлението на Хасанъ паща отиде на ю. въ Брацигово, което се брани 6 дни срещу баши-бузудити на Мехметъ-Алибеа отъ Пазарджикъ, който прѣди това съсияла селата Радулово, Аликичово, Бѣга и Жръбичко. Штомъ селанетити видѣха редовната войска, поискана да се прѣдадатъ, нъ Хасанъ паша начена да бомбардира селото, което до това врѣме бѣше прѣгърпѣло малка развала. 45 селане се убиха. Когато Хасанъ се опѣти камъ Пловдивъ, баши-бузудити ограбиха и развалиха селото.

Копривница је единъ голѣмъ градъ отъ 1,200 къштити на с. и. отъ Панагюриште. Това градъ въ сравнение съ другити най-малко пострада, ако и да бѣше най-много компромитиранъ. Той бѣше твърдѣ богатъ; една голѣма частъ отъ жителити му се занимаваха съ правене и съ продаване на небѣлено платно. Прѣзъ зимата неправилно то събиране на бедельтъ и на бегликътъ докара нѣкакви безредници. Младекити гледаха да вмѣкнатъ идеята за въстание между жителити, които на пригърнаха; а първѣницити, като се боаха за лошити слѣдствина отъ въстанието извѣстиха на мюдурьтъ за работити и го молиха да доведе отъ Пловдивъ заптията. Скоро слѣдъ това кърсердарьтъ Недибъ-ага дойде въ Копривница, съдруженъ съ 10 заптията. Штомъ дойде Недибъ-ага запрѣ главатаретити, които бѣха произвели безредницата при събиране то на бегликътъ и имъ обнави, че има заповѣдъ да ги прати въ Т. Пазарджикъ, дѣто властьта искала да ги види, макаръ, че той незналъ за това причината.

На 20 априль, споредъ събиране то на Мечка, въстаницити наченаха движение, наченаха да удретъ камбаната за да събератъ жителити отъ градътъ, послѣ нападнаха конакътъ и искаха Недибъ-ага, който пушна затворницити. Тии го караха да се прѣдаде, нъ Недибъ-ага имаше военни познаниа, и бѣ служилъ на унгарски офицери, та сполучи за-въ-чась да тури конакътъ въ отбранително положение и да побѣгне съ заптията си подиръ нѣколко часа забрана, като изгуби само единъ човѣкъ въ боа. Друго едно заптие убиха вѣнъ отъ градътъ. Мюдиринътъ, по съвѣтътъ на Недибъ-ага, искаше и той да побѣгне, нъ тии го погнаха и го